

70

lat Szkoły
w Powierciu

1945-2015

Zespół Szkół
Centrum Kształcenia Rolniczego
w Powierciu

lat Szkoły
w Powierciu

2015

SŁOWO WSTĘPNE

Niniejsza monografia, napisana z okazji Jubileuszu 70-lecia, jest kolejnym wydaniem opisującym dokonania szkoły i przypominającym jej historię. Autorem pierwszych dwóch opracowań (1975, 1985) jest Józef Maciejewski – absolwent, nauczyciel i dyrektor szkoły. Kolejne wydania (1995, 2005) opracowały Maria Felcyn i Magdalena Łochowska, wspańnięte nauczycielki i koleżanki, które długie lata pracowały nad polszczyzną kolejnych pokoleń uczniów.

Wydanie to ma z konieczności charakter wybiórczy, bo nie sposób na kilku stronach opisać wydarzenia z ostatnich dziesięciu lat, a tym bardziej przedstawić historię 70-letniej szkoły.

Niech praca ta będzie skromnym przyczynkiem do upamiętnienia i wyrażenia podziękowania wszystkim dyrektorom, nauczycielom i pracownikom administracyjno-usługowym, którzy tworzyli historię szkoły i jej niepowtarzalny klimat. Nie można pominąć udziału uczniów i absolwentów, którzy wypracowali podwaliny jej obecnego kształtu.

Pamiętajmy o przeszłości, pielęgnujmy tradycje, a tworząc nowe wartości nie niszczmy tego, co wypracowały poprzednie pokolenia.

RYŚ HISTORYCZNY

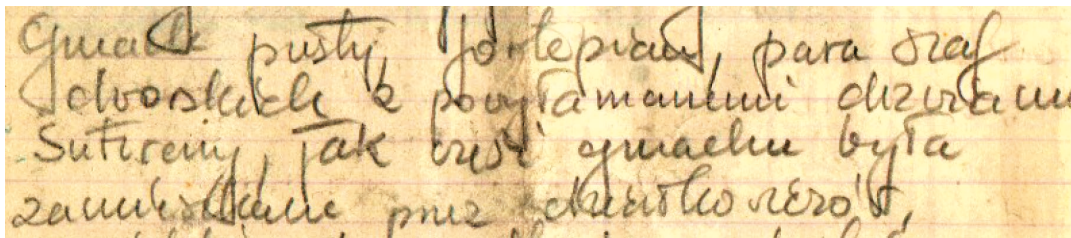
Powiercie to wieś należąca do gminy Koło, oddalona od Koła o 5 km w kierunku Chełmna, Dąbia i Łodzi. Wstępne prace nad zorganizowaniem szkoły rozpoczął absolwent Państwowej Szkoły Ogrodnictwa w Poznaniu, dyplomowany ogrodnik Wilhelm Baliński już w czerwcu 1945 r. Bazą do utworzenia szkoły był wydzielony podczas reformy rolnej ośrodek gospodarczy (resztówka) z rozparcelowanego majątku Powiercie.

O tym, co zdecydowało o lokalizacji szkoły, pani inż. Maria Kasińska, nauczycielka Szkoły Ogrodniczej w Powierciu w latach 1945 - 1956, pierwsza współpracowniczka dyrektora Balińskiego i współorganizatorka szkoły opowiedziała tak: „Z ramienia Urzędu Ziemskiego w Kole za resztówki poparcelacyjne w 1945 r. odpowiedzialny był inż. Bobrowski. W czerwcu 1945 r. przyjechał do Koła Wilhelm Baliński (repatriowany z Wileńszczyzny do Góry Śląskiej) z zamiarem zorganizowania w tym powiecie szkoły ogrodniczej. W porozumieniu z Urzędem Ziemskim w Kole obejrzał resztówki po rozparcelowanych majątkach, przeznaczone na cele szkolnictwa rolniczego. Był w Lubstowie, Kościelcu, Ozorzynie, Powierciu i innych miejscowościach. O wyborze resztówki w Powierciu zdecydowała: odległość od Łodzi, bliskość Koła, stan zabudowań, istniejące trzy szklarnie i skrzynie inspektowe. Wilhelm Baliński zdecydował się na objęcie kierownictwa szkoły w Powierciu”¹. I dalej: „We wrześniu 1945 r. W. Baliński sprowadził z Góry Śląskiej żonę Wandę, dwoje małych dzieci i matkę oraz dwóch byłych uczniów z Opsy - Jana Bużyńskiego i Dyrso. (...) Do czasu wykwaterowania ludzi z pałacu mieszkali oni w jednej izbie (wraz z Bużyńskim i Dyrso).”²

Cennym źródłem informacji dotyczących początków istnienia szkoły są notatki i wspomnienia sporządzone przez Jana Bużyńskiego³: „Zgodnie z intencją o reformie rolnej i zarządzeniem ministra rolnictwa i reform

rolnych, w każdym powiecie miały być wydzielone dwa gospodarstwa dla szkół powiatowych (męskiej i żeńskiej).”⁴

Powiatowa Szkoła Ogrodnicza w Powierciu zorganizowana została w pałacu. Do 1947 roku mieściły się tam sale lekcyjne, internat żeński i męski, biuro szkoły, kuchnia, jadalnia, magazyny oraz mieszkania części nauczycieli. Warunki były bardzo trudne – w notatkach J. Bużyńskiego czytamy dalej: „Gmach pusty, fortepian, para szaf dworskich z powyłamywanymi drzwiami. Sutereny jak i część gmachu zamieszkane były przez działkowiczów – wspólnie z drobiem”.⁵ W takich warunkach rozpoczęli pracę: Wilhelm Baliński z żoną Wandą i Maria Kasińska: „15 listopada rozpoczęła się normalna nauka przy stanie ośmiu uczniów, a po półroczu doszło jeszcze siedmiu. Przeważnie była to starsza młodzież. Wielu przebywało na robotach przymusowych w Niemczech, przeżyli okropności”.⁶

Fragment notatek.

Jednak wszyscy – jak pisze Jan Bużyński – mieli ogromne chęci do pracy i nauki: „Przeważnie do południa trwała nauka, a po obiedzie zajęcia praktyczne”.⁷ Były okresy, kiedy uczniowie pracowali cały dzień, a wieczorem uczyli się. Niekiedy nauka musiała być przerywana drzemką z powodu przemęczenia fizycznego.

Stan gospodarstwa o powierzchni 15 ha, które powstało na bazie resztówki ze zniszczonymi budynkami, autor wspomnień przedstawia następująco: „Gospodarstwo stanowiły dwa konie – stare, zniszczone. Szklarnie były trzy z ogrzewaniem kanałowym, jedenaście belgijek, 900 sztuk okien inspektowych. Zapasów nie było żadnych...”.⁸ Uczniowie musieli w związku z tym wykonywać najróżniejsze prace. Kiedy zachodziła potrzeba, byli ślusarzami, stolarzami, murarzami. Wyposażenie do szkoły zdobywano w różny sposób: były to niewielkie dotacje ze Starostwa Kolskiego, trochę starych wojskowych prycz i drewnianych szaf, pomoc organizacji społecznych i prywatnych ogrodników, pożyczone lampy karbidowe.

Początki były bardzo trudne, ale uczniowie chcieli się uczyć. Pani Maria pisze: „Stanowiliśmy w pierwszych powojennych latach jedną rodzinę, zdobywaliśmy wspólnie z trudem sprzęt i pilnowaliśmy go, bo byli i tacy ludzie, którzy pod osłoną nocy wykradali okna inspektowe i inny skromny sprzęt, wybijali szyby w szklarniach. Chcieli „wykurzyć” szkołę. Miejscowa ludność uważała że szkoła robi im krzywdę, zabierając im resztówkę na cele oświaty rolniczej. Jednak szkoła wyszła z tego zwycięsko i dobrze służy także miejscowej ludności.”⁹

Podobnie atmosferę wczesnej szkoły opisuje Jan Bużyński: „Zawsze z nami był dyrektor Baliński, spełniał rolę wychowawcy, instruktora i przyjaciela”.¹⁰ Równie serdecznie wspomina Marię Kasińską, która zawsze znajdowała czas dla swoich uczniów, była niejednokrotnie ich doradcą i niiosała pomoc w cierpieniu: „Przy takim personelu w pełni od-

danym szkole i młodzieży, prowadzona była praca wychowawcza”¹¹

Dalsze zapiski dają obraz rozkwitu szkoły: „W 1948 roku rozpoczyna się gigantyczny rozwój. Budowano linię elektryczną, kopano doły, ustawiano słupy, naciągano druty... Na początku czerwca zabłyśła żarówka przed szkołą.... Kiedy pierwsi absolwenci opuszczali szkołę, przy tej okazji oddano do użytku internat męski na 80 miejsc”¹² I tak od roku szkolnego 1948/49 nie świeciły już w szkole lampy karbidowe i naftowe, a internat męski został zaadoptowany w budynku inwentarskim. Dziewczęta już wcześniej zostały przeniesione do internatu zrobionego z tzw. rzędcówki.

Internat męski w budynku po byłej owczarni.

Pokój w internacie.

Minister Tkaczow otwiera stację transformatorową.

Deszczownia.

Za szczególny sukces uważano wtedy sprowadzenie deszczowni z województwa szczecińskiego: „Dzięki nawadnianiu przez szereg lat wiosenne przymrozki nie uszkadzały pomidorów, a poza tym mieliśmy wcześniejsze pomidory, kapustę oraz plony wyższe 1/3 ...”¹³ Była to deszczownia firmy Lanniger opatentowana w 1925 roku, prawdopodobnie jedyna w Polsce. Została sprowadzona ze składnicy złomu jesienią 1950 roku. Wyremontowana zimą na wiosnę nawadniała już 20 ha upraw. A naprawa była niełatwa: brakowało części, setki uszczelek trzeba było dorobić samodzielnie, zmontować 1800 m rur, a w końcu podać wodę na długim odcinku przy różnicy poziomu 18 m od lustra wody w rzece.

O wysiłku uczniów i nauczycieli w tym okresie Autor pisze tak: „Ile było poświęcenia i zaparcia u młodzieży jak też u grona nauczycielskiego! Wiosna w pełni, ferie wielkanocne, deszcz pada jak z cebra. Zostali jeszcze parę dni, by założyć sad. Niech to będzie wzorem pracy dla następnych roczników, które znajdują się na terenie Powiercia”¹⁴

Pracowano jednak nie tylko nad zapleczem technicznym szkoły. W notatkach Jana Bużyńskiego, które sporządził jako uczeń, znajdują się słowa dr. inż. S. Zaliwskiego będące myślą przewodnią przyszłych ogrodników i ich nauczycieli: „Każdy, kto skończył szkołę ogrodniczą, taką czy inną, winien prenumerować pismo ogrodnicze i czytać je, analizować i z niego uczyć się dalej - inaczej niech się nie łudzi, kto nie trzyma ręki na pulsie życia ogrodniczego, którego wyrazem jest prasa ogrodnicza, ten staje się powoli powtórny analfabetą ogrodniczym”¹⁵ Słowa te, zanotowane w 1948 r., są w dalszym ciągu aktualne i przyświecają kolejnym pokoleniom wychowanków szkoły.

W roku 1954 po otrzymaniu kredytów wybudowano barak szkolny, a do pałacu przeniesiono internat żeński.

Barak szkolny.

Klasa z ks. prefektem przed budynkiem szkolnym.

W sali lekcyjnej przed egzaminem - (Absolwenci z rocznika 1954 - 1959 r.).

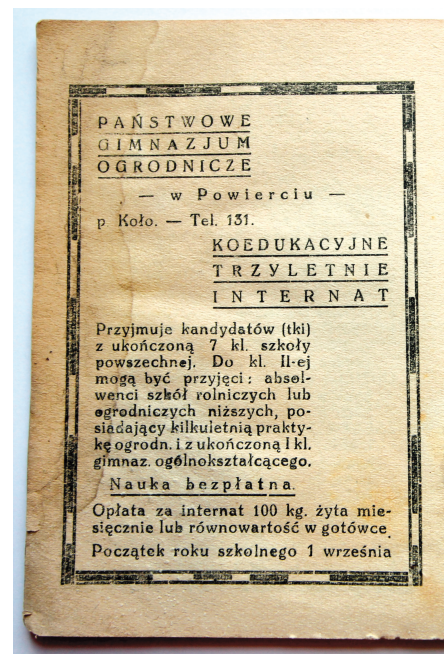
Losy powierckiej szkoły zachwiały się 28 października 1959 r. Opisał to w swoich wspomnieniach absolwent, nauczyciel i późniejszy dyrektor mgr inż. Waldemar Karkosik:¹⁶ „Zapamiętałem ten wieczór grozy. Już zbliżała się godzina 22-ga, gdy rozległ się przeraźliwy okrzyk: ... Pali się barak! Pobiegłem; rzeczywistość była przerażająca. Wysuszone październikowymi wiatrami drewniane elementy szkoły-baraku szybko pokrywały się językami ognia i ginęły w kłębach czerwonego dymu.”

„Rano dyrektor inż. E. Adamus i jego zastępca inż. Cz. Kłaniecki po konsultacji z członkami Rady Pedagogicznej i zarządem szkolnym zdecydowali: po obiedzie rozpoczynamy lekcje, prowadzimy je w świetlicy, stołówce, biurze gospodarstwa... Jak się później okazało, była to decyzja na miarę być, albo nie być. W godzinach popołudniowych przyjechał Wizytator Departamentu Oświaty Rolniczej inż. Chomko z poleceniami skierowania naszej młodzieży do szkół ogrodniczych w Aleksandrowie, Pruszcze Gdańskim i Pruszkowie Opolskim. Normalnie prowadzony proces dydaktyczno-wychowawczy był dla przedstawiciela ministerialnego i później przybyłego wizytatora wojewódzkiego A. Libery sporym zaskoczeniem. Długie i trudne w tej sytuacji nocne narady zakończone zostały słowami inż. Chomki „prowadźcie dalej lekcje, a z Warszawy telefonicznie przekażemy Wam ostateczną decyzję”¹⁷ Następnego dnia otrzymano telefoniczną wiadomość ze stolicy: „w Powierciu będzie budowana nowa szkoła”¹⁸ W sierpniu 1962 roku zakończono budowę nowego budynku szkolnego.

Świadectwem tej wspaniałej historii i unikatowym dokumentem dla szkoły jest księga uczniów, która zawiera nazwiska wszystkich byłych i obecnych uczniów, którzy kształcili się w Powierciu przez 70 lat istnienia szkoły.

KALENDARIUM

- 1945, 15 listopada** – rozpoczęcie działalności Powiatowej Szkoły Ogrodniczej.
- 1946** – przekształcenie Powiatowej Szkoły Ogrodniczej w Gimnazjum Ogrodnicze.
- 1948** – przekształcenie 3-letniego Gimnazjum w Liceum Ogrodnicze I stopnia.
- 1950/51** – dalsza reorganizacja szkoły – powstanie 4-letniego Liceum Ogrodniczego (II stopnia) – pierwszej szkoły średniej typu rolniczego na terenie powiatu kolskiego. Od 1 września 1950 r. została zorganizowana klasa IV, w której kontynuowali naukę absolwenci liceum I stopnia.
- 1951, 5 września** – przemianowanie 4-letniego liceum na Technikum Ogrodnicze w wyniku uchwały Prezydium Rządu w sprawie szkolenia kadr dla rolnictwa.
- 1958** – powstanie Technikum Ogrodniczego 5-letniego.
- 1962** – uruchomienie Wydziału Kształcenia Korespondencyjnego.
- 1967** – uruchomienie pierwszej klasy technikum o 4-letnim cyklu nauczania na podbudowie ośmioklasowej szkoły podstawowej.
- 1970** – powołanie z dniem 1 września Zasadniczej Szkoły Ogrodniczej (2-letniej).
- 1972** – powstanie technikum na podbudowie zasadniczej szkoły zawodowej (3-letniego).
- 1976** – uruchomienie Zaocznego Technikum Ogrodniczego.
- 1977** – powołanie przez Wojewodę Konińskiego Zespołu Szkół Rolniczych, w skład którego weszły także:
1. Zasadnicza Szkoła Rolnicza w Chorkach, gmina Grabów
 2. Zasadnicza Szkoła Rolnicza w Czerwonce, gmina Chodów
 3. Zasadnicza Szkoła Rolnicza w Górkach, gmina Kłodawa.
- 1981** – otwarcie Zaocznego Studium Policealnego.
- 1981** – zmiana nazwy szkoły na Zespół Szkół Ogrodniczych na wniosek Rady Pedagogicznej – szkoła bazowa kształciła tylko ogrodników.
- 1982** – powrót do 5-letniego cyklu nauczania w technikum i wydłużenie nauki w szkole zasadniczej do trzech lat.
- 1987** – uruchomienie Zasadniczej Szkoły Mechanizacji Rolnictwa, kształcącej w zawodzie rolnik-mechanizator.
- 1994** – rozpoczęcie działalności Liceum Zawodowego Mechanizacji Rolnictwa o 4-letnim cyklu nauczania, kształcącego w zawodzie rolnik-mechanizator.
- 1996** – uruchomienie Zasadniczej Szkoły Ogrodniczej w Grabowie z jednoczesną likwidacją szkoły w Chorkach (zmiana lokalizacji). Szkoła w Grabowie 1 września 1999 r. została przekazana Starostwu w Łęczycy.
- 1997** – uruchomienie Liceum Agrobiznesu o pięcioletnim cyklu nauczania, kształcącego w zawodzie technik agrobiznesu.

Informacja o szkole w Przewodniku po kolskim powiecie - 1946 r.

- 1999** – utworzenie Liceum Ogólnokształcącego.
- 2002** – zmiana nazwy szkoły na Zespół Szkół Ponadgimnazjalnych w Powierciu Uchwałą Nr XLII/190/2002 Rady Powiatu Kolskiego.
- 2002** – uruchomienie Liceum Profilowanego o profilu ochrona i kształtowanie środowiska.
- 2003** – zmiana profilu w Liceum Profilowanym na zarządzanie informacją.
- 2005** – zaniechanie naboru do liceum profilowanego i uruchomienie Technikum Informatycznego.
- 2007** – utworzenie dwóch nowych kierunków: technikum architektury krajobrazu i technikum żywienia i gospodarstwa domowego; wznowienie nauczania w szkole zasadniczej w zawodach: mechanik-operator pojazdów i maszyn rolniczych i ogrodnik.
- 2008** – zmiana organu prowadzącego i nadzorującego szkołę – z dniem 1 stycznia stał się nim Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi.
- 2009** – zmiana nazwy na Zespół Szkół Centrum Kształcenia Rolniczego w Powierciu Zarządzeniem Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi Nr 11 z dnia 02.03.2009 r.
- 2012** – od roku szkolnego 2012/2013 w szkołach ponadgimnazjalnych obowiązuje nowa podstawa programowa i nowa klasyfikacja zawodów, w której zawód technik żywienia i gospodarstwa domowego zastąpiony został zawodem technik żywienia i usług gastronomicznych.

Jak widać z powyższego kalendarium, często zmieniały się profile kształcenia, programy i plany nauczania. Wielokrotnie powstanie nowego kierunku było równoznaczne z likwidacją istniejącego. Wraz z ich zmianami zmieniała się także Szkoła: powstawały nowe obiekty, adaptowano do potrzeb już istniejące.

Obecnie w Zespole kształci się w zawodach: technik mechanizacji rolnictwa, technik architektury krajobrazu, technik żywienia i usług gastronomicznych oraz mechanik operator pojazdów i maszyn rolniczych.

KRONIKI MÓWIĄ

Kroniki Szkolne to kilkunastotomowe złote księgi pisane przez nauczycieli i uczniów. Zawierają oprócz zdjęć, dyplomów, wycinków prasowych i zapisów osób prowadzących je, również wpisy zacnych Gości odwiedzających szkołę – to historia Szkoły. Wśród najciekawszych zapisów znaleźć możemy między innymi następujące:

W kwietniu 1964 r. Gazeta Poznańska w artykule „Sekretarz i Ogrodnicy” pisała „Szkoła w Powierciu jest sama ilustracją przemian, o które dopytuje się młodzież. Często istoty tych przemian poszukuje poza swoim środowiskiem, poza miejscem nauki, poza swoim życiem.”¹⁹

Wizytator Aleksander Libera z okazji 20-lecia Szkoły 22.06.65r. napisał „... Wychowankowie z Powiercia godnymi są swoich nauczycieli i tych wszystkich których znam osobiście i mam możliwość obserwować w pracy oceniam bardzo pozytywnie ...”²⁰

Gazeta Poznańska w artykule „Pożar nie zahamował rozwoju szkoły” pisała: „Wielu absolwentów zajmuje dziś poważne i odpowiedzialne stanowiska w administracji państwowej, instytucjach naukowo-doświadczalnych i w spółdzielczości ogrodniczej, przyczyniając się swą wiedzą zawodową, pogłębianą praktyką do rozwoju produkcji ogrodniczej i rolniczej.”²¹

Przeglądając dalej kroniki możemy też przeczytać: „Ogrodnicy - taki żartobliwy przydomek zyskała sobie młodzież z Państwowego Technikum Ogrodniczego w Powierciu.” czy: „Na terenie szkoły działa kilka sekcji artystycznych: teatralna, recytatorska, taneczna, chóralna, orkiestralna, które przejawiają ożywioną działalność również poza szkołą.”²²

Tadeusz Dolata w artykule zatytułowanym „Tam gdzie dojrzewają ogrodnicy” wspomina: „wystarczy przeczytać liczne dyplomy porozwieszane po ścianach...”²³

Mieczysław Skąpski w artykule „Wylęgarnia Ogrodników” pisał: „Jestem w Powierciu niedaleko Koła, w Technikum Ogrodniczym. Szkoła jest pięknie położona, na uboczu, w ciszy, tuż przy lesie. A zaraz za lasem Warta. Kompleks budynków wzbogaci się wkrótce o nowy, będący już na ukończeniu. -To nasz nowy internat - mówi dyrektor Józef Maciejewski.”²⁴ W dalszej części artykułu czytamy: „Okazuje się, że szkół ogrodniczych mamy w kraju ciągle za mało, a na młodych ogrodników istnieje ogromne zapotrzebowanie. Przed ogrodnictwem otwiera się wielka przyszłość”.²⁵ „... w większości państwowych gospodarstw rolnych, w wielkich kombinatach ogrodniczych i warzywniczych całej Polski spotka się na pewno absolwentów Technikum Ogrodniczego w Powierciu. Szkoła ta należy nie tylko do przodujących w województwie konińskim ale i do najładniejszych - doskonale zorganizowanych.”²⁶

Gazeta Zachodnia w artykule „Technikum Ogrodnicze w Powierciu skończyło 30 lat” pisała „Absolwentów z Państwowego Technikum Ogrodniczego z Powiercia koło Koła można spotkać w całej Polsce. Spośród ponad 1200 tych, którzy zdobyli tu wykształcenie, wielu prowadzi największe państwowe gospodarstwa ogrodnicze, wielu założyło własne gospodarstwa przymiejskie, spora grupa poświęciła się pracy naukowej...”²⁷

Z okazji 40-lecia Szkoły w kronikach zanotowano: „Spora grupa absolwentów poświęciła się pracy naukowej do nich należą doc. dr Władysław Szlachetka, dr Eugeniusz Pacholak, dr Julian Wawrzyniak, dr Władysław Gosiewski, dr Jerzy Gamori i inni.”²⁸ i „Najliczniejsza grupa absolwentów prowadzi gospodarstwa, które zostały przez nich udoskonalone lub przekształcone na wzorowe i służą za przykład do naśladowania dla szerokiej rzeszy ogrodników lub rolników.”²⁹

Przeglądając dalej kronikę w wycinku prasowym w artykule „Kto chce zostać rolnikiem” przeczytać można: „Odwiedziliśmy niedawno Zespół Szkół Ogrodniczych w Powierciu - najstarsza i jedna z najbardziej zasłużonych dla szkolnictwa rolniczego placówka naszego województwa”³⁰

Prof.dr hab. Władysław Szlachetka w czasopiśmie „Ogrodnictwo” nr 1/1996 w artykule „50-lecie powstania Szkoły Ogrodniczej w Powierciu” napisał między innymi: „Mury Szkoły opuściło ponad cztery tysiące absolwentów z których 12 -15% skończyło studia, głównie na wydziałach Akademii Rolniczej w Poznaniu i w SGGW w Warszawie. Szkoła stała się kuźnią kadr dla gwałtownie rozwijającej się produkcji ogrodniczej głównie na terenie skąd pochodzili absolwenci. Oni też wnieśli istotny wkład w rozwój życia gospodarczego, administracyjnego i społecznego Wielkopolski i Kujaw oraz innych regionów pracując we własnych gospodarstwach, w służbie rolnej gmin i województw, na uczelniach, w instytutach naukowych, oraz Polskiej Akademii Nauk. Wszyscy doskonale dają sobie radę, co świadczy o ich wszechstronnym przygotowaniu przez Szkołę. Zapał wpojony do nauki i podnoszenia kwalifikacji sprawił, że absolwenci Szkoły w Powierciu są fachowcami wysokiej klasy i reprezentują wszystkie specjalności szeroko pojętego ogrodnictwa.”³¹

W numerze 9/1996 tygodnika „Plon” czytamy: „Jubilatka w Powierciu zawsze miała i ma znakomitą kadrę pedagogów. Najstarsi z szacunkiem wspominali Wilhelma Balińskiego - założyciela i pierwszego dyrektora szkoły w latach 1945 - 54. Utrwalił się w pamięci uczniów jako wybitny fachowiec, świetny organizator, prawy człowiek i szanowany nauczyciel.”³²

Wertując dalej kroniki odnaleźć można wpis z okazji zjazdu 50 lat po maturze, który odbył się 24 października

2009 roku: „Dzięki tej szkole zdobyliśmy pozycję w społeczeństwie, każdy po sobie coś zostawił. Doceniono naszą wiedzę i praktykę zawodową...”³³

„To zaszczyt dla placówki w Powierciu” czytamy w artykule gazety „Przegląd kolski” opisującym Centralną Inaugurację Roku Szkolnego, która odbyła się 4 września 2013 roku.³⁴

Bardzo pozytywnie i przy różnych okazjach pisze się w kronikach także o nauczycielach, którzy pracowali i pracują w Zespole Szkół w Powierciu. Wielu z nich to absolwenci tej szkoły: Jan Bużyński – ogrodnictwo, Waldemar Karkosik – dyrektor, Józef Maciejewski – dyrektor, Kazimierz Cieślak – vice dyrektor, wysokiej klasy fachowiec z zakresu ogrodnictwa, nauczyciel mechanizacji, Maria Kluska – warzywnictwo, Jerzy Dembski – sadownictwo, Stanisław Sobczak – ekonomika i organizacja, Teresa Grzebielucha – biologia, Ewa Sobolewska – przedmioty ogrodnicze i architektura krajobrazu, Ryszard Potrzebski – wychowawca internatu i inni.

Więcej informacji dotyczących ostatnich lat można znaleźć nie tylko w kronikach, ale także na www.powiercie.eu

Centralna inauguracja roku szkolnego - 4 września 2014 r.

Są miejsca, do których się wraca

Częste wizyty absolwentów oraz zjazdy są najlepszym dowodem na to, że takim miejscem jest Powiercie. Poprzedni jubileuszowy zjazd zorganizowany został z okazji 60-lecia szkoły w 2005 roku. Rozpoczął się mszą św. w Parafii Błogosławionych 108 Męczenników w Powierciu. Tradycyjnie nastąpiła po niej część oficjalna w auli szkolnej, zwiedzanie szkoły, spotkania w grupach. Zjazd zakończył bal, który trwał do białego rana.

W październiku 1995r. szkoła obchodziła jubileusz 50-lecia. Podczas tej uroczystości odsłonięta została ufundowana przez absolwentów pamiątkowa tablica z napisem „Wilhelmowi Balińskiemu założycielowi Zespołu Szkół Ogrodniczych w Powierciu”. Zjazd z okazji 50-lecia szkoły, rozpoczął się mszą św. połączoną koncelebrowaną przez księży absolwentów.

Msza święta z okazji Jubileuszu 60-lecia.

Polowa msza święta z okazji Jubileuszu 50-lecia.

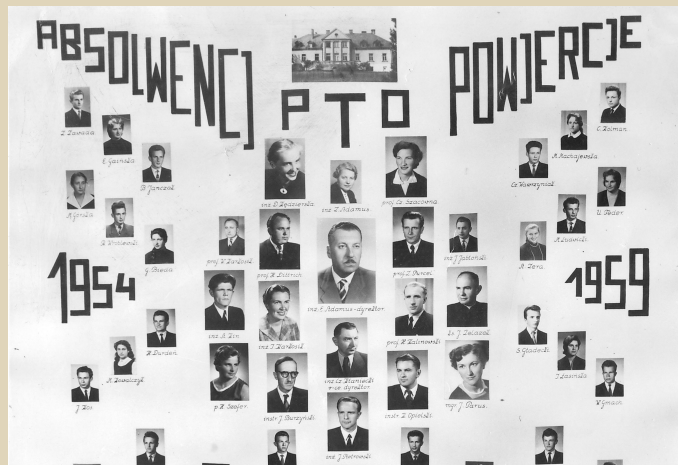
Nauczyciele i absolwenci podczas uroczystości.

Tablica pamiątkowa.

Wcześniej odbyły się także zjazdy z okazji 40-lecia i 30-lecia szkoły. W 1975 roku Komitet Rodzicielski ufundował Sztandar Szkoły, który został uroczystie przekazany podczas obchodów 30-lecia. Wszystkie te zjazdy były okazją do spotkań, wspomnień, wymiany doświadczeń, zwiedzania szkoły i wspaniałej zabawy.

24 października 2009 roku spotkali się absolwenci, którzy ukończyli szkołę w roku 1959. We wpisie do kroniki szkolnej przeczytać możemy: „Wspominamy nasze początki wejścia w dorosłe życie, przebieg pracy zawodowej i osiągnięć rodzinnych.”³⁵

Pamiątkowe tablo.

Wieczór wspomnień.

Jerzy Maluśki w czasie zjazdu 29 czerwca 2013 roku, napisał w kronice szkolnej o codziennych treningach „... codziennie przebiegałem dróżki lasu Powiercie – Zawadki. Dobra to była praca, a także owocna, która doprowadziła mnie na stadiony Polski i świata.”³⁷

„Szkoła jest miejscem, które tworzy więzi”³⁶ czytamy we wpisie z okazji zjazdu absolwentów w czerwcu 2011 roku. Zapewne dlatego prawie w każdym roku byli uczniowie organizują zjazdy. Spotkania nie są organizowane poza szkołą, ale tu, gdzie wszystko się zaczęło. Mile wspomina się wtedy lata szkolne, bo są takie miejsca, czasy i ludzie, których się nie zapomina, bo szkoła to nie tylko miejsce, w którym zdobywa się wiedzę, kształtuje się wartości, ale również czas, kiedy poznaje się kolegów, nawiązuje przyjaźnie, doświadcza się ważnych przeżyć. Miejsce, gdzie na zawsze zostawia się część siebie samego.

Jerzy Maluśki
800 - 1:47,7 s
1500 - 3:40,7 s
Meksyk 1968 - Olimpiada
Ateny 1969 - z Mistrzostw Europy
Helsinki 1971 -
Jerzy Maluśki

Ustanowione rekordy wpisane
własnoręcznie przez Olimpijczyka do kroniki.

Zjazd Absolwentów 29 czerwca 2013 r.

Szkółę często odwiedzał także ks. Władysław Sobański, absolwent z 1961 roku. W czasie zjazdów koncelebrował msze święte. Niestety nie będzie obecny na najbliższym spotkaniu, bo „odszedł na wieczną wartę”³⁸.

W dniu **18 kwietnia 2013 r.**
odszedł na wieczną wartę w wieku **72 lat**
Harcerz Rzeczypospolitej

ks. radca Władysław Sobański

kapelan Harcerskiego Kręgu Seniora „BEZIMIENNI” w Gnieźnie
wieloletni członek Związku Harcerstwa Polskiego,
aktywny uczestnik imprez harcerskich organizowanych przez Wspólnotę
Seniorów Harcerskich w Skulsku oraz Wielkopolską Radę Harcerskich
Kręgów Seniorów w Poznaniu

WSPOMNIENIE PIERWSZYCH DYREKTORÓW SZKOŁY

Osobą, która o Powierciu może opowiedzieć najwięcej, jest Józef Maciejewski. Jest związany ze szkołą od 1947 roku i wciąż uczestniczy w jej życiu. W 1950 roku ukończył liceum ogrodnicze I-stopnia, a rok później II-stopnia, tym samym jest z rocznika pierwszych maturzystów. Był wieloletnim nauczycielem i wychowawcą młodzieży, dyrektorem szkoły w latach 1965 -1977, organizatorem zjazdów absolwentów i autorem pierwszych monografii placówki. Z jego pomysłu zamieszczono poniżej życiorysy nieżyjących dyrektorów Powiercia, które opracował na podstawie materiałów archiwalnych przygotowanych przez pracownika kadr Elżbietę Pawlak i przeprowadzonych z członkami rodzin wywiadów.

W wydaniu z okazji 70-lecia szkoły pragniemy zamieścić biogramy pięciu nieżyjących dyrektorów. Żyj! Oni nadal w pamięci współpracowników, absolwentów i społeczności lokalnej. Ich praca i zaangażowanie w działalność oświatową, dydaktyczną, wychowawczą i organizacyjną na rzecz szkoły i środowiska może być także dobrym przykładem dla potomnych.

Józef Maciejewski

Wilhelm Baliński

Urodził się 28.06.1907 r. w Krasławiu (Łotwa) jako syn Piotra i Anny z Sosnowskich. W 1939 roku ukończył Państwową Wyższą Szkołę Ogrodniczą w Poznaniu i uzyskał tytuł dyplomowanego ogrodnika.

Od lutego 1938 do stycznia 1939 r. pracował na stanowisku nauczyciela przedmiotów zawodowych w szkole rolniczej w Opsie. Po likwidacji szkoły do kwietnia 1940 r. pracował na stanowisku głównego agronoma sowchozu w Konieczpolu, a potem pełnił funkcję kierownika Rejonowej Stacji Kontroli Nasion w Miorach z jednoczesnym pełnieniem obowiązków Inspektora Kwarantanny Roślin. Od 1941 r. do 1944 r. pracował jako ogrodnik w majątkach państwowych. Latem 1942 r. był więziony w Głębokiem. Po około 4 tygodniach w trakcie likwidacji więzienia przez władze niemieckie udało mu się wydostać na wolność. Od 01.09.1944 r. do 01.06.1945 r. pracował na stanowisku Kierownika Rejonowej Stacji Kontroli Nasion w Braślaviu. Przez kolejne dwa miesiące przeszedł okres repatriacji poprzez Warszawę, Poznań i Legnicę do Góry Śląskiej.

Od 01.08.1945 r. do 31.08.1954 r. pracował na stanowisku dyrektora szkoły ogrodniczej w Powierciu. Był jej pierwszym organizatorem i twórcą. To Wilhelmowi Balińskiemu szkoła zawdzięcza powstanie i rozwój. Za twórczą i pełną poświęcenia pracę w szkolnictwie rolniczym otrzymał wiele nagród i wyróżnień, między innymi dyplom uznania Ministra Rolnictwa za umiejętne wiązanie nauczania teoretycznego z praktyką i za wykorzystanie w pełni gospodarstwa szkolnego w nauczaniu praktycznym. Odznaczony został także medalem X-lecia Polski Ludowej oraz nagrodami Wydziału Oświaty Rolniczej w Poznaniu. W okresie od 01.09.1954 r. do 31.12.1955 r. był kierownikiem Gospodarstwa Szkolnego PTO Powiercie.

W styczniu 1956 r. został dyrektorem Technikum Ogrodniczego w Łtowej k/ Żagania i kierownikiem dwuletniej Szkoły Ogrodniczej w Połominach w województwie gdańskim. Od września 1961 r. kierował działem produkcji ogrodniczej w Spółdzielni Produkcyjnej „Przyjaźń” w Sadkach w powiecie wyrzyskim, a następnie gospodarstwem PGR Widzew.

W 1974 r. przeszedł na emeryturę. Po zakończeniu pracy zawodowej zajmował się pracą na działce i swoim hobby: rysunkiem, muzyką i filatelistyką. Związek małżeński zawarł w Wilnie 03.07.1939 r. z Wandą Kuczyńską. Mieli troje dzieci. Zmarł 17.12.1988 r. mając 81 lat. Pochowany został na cmentarzu w Łodzi.

Bibliografia: akta archiwalne szkoły, wywiad z córką Ewą

Wiktor Bogustawski

Urodził się 18.11.1909 r. Po ukończeniu Uniwersytetu Poznańskiego podjął pracę w Wielkopolskiej Izbie Rolniczej, a następnie w Wielkopolskim Towarzystwie Kótek Rolniczych i jako nauczyciel szkół rolniczych. W 1939 r. był uczestnikiem kampanii wrześniowej i brał udział w obronie Warszawy. W czasie wojny do 1945 r. przebywał w jenieckim obozie.

Po wyjściu z oflagu podjął pracę jako organizator oświaty rolniczej w powiecie Ostrów Wielkopolski. Był zarazem dyrektorem zorganizowanej przez siebie Powiatowej Szkoły Gospodarstwa Wiejskiego w Przygodzicach. Aktywnie uczestniczył także w działalności Towarzystwa Wiedzy Powszechnej jako prelegent upowszechniania wiedzy rolniczej.

Od 01.09.1954 r. do 31.08.1955 r. był dyrektorem szkoły w Powierciu. Z dniem 01.09.1955 r. przeniesiony został na stanowisko dyrektora do Państwowego Technikum Hodowlanego w Środzie Wielkopolskiej. Funkcję tę pełnił do 1971 r. Zmarł 24.05.2001 r. w wieku 92 lat. Pochowany został na cmentarzu Poznań Junikowo.

Bibliografia : akta archiwalne szkoły, wywiad środowiskowy.

Eugeniusz Adamus

Urodził się 05.12.1912 r. w Rakowie w powiecie częstochowskim. W 1935 r. ukończył Gimnazjum Społeczne w Częstochowie, a rok później rozpoczął studia w Wyższej Szkole Gospodarstwa Wiejskiego w Cieszynie, którą ukończył w 1939 r.

Egzamin dyplomowy złożył 14.06.1947 r., a stopień inżyniera rolnika w tej szkole uzyskał 04.05.1949 r. Rodzice Eugeniusza Adamusa posiadali dość duży majątek ziemski w Zdani w pow. Radomsko. W latach 1939 - 1945 r. pracował w tym majątku jako kierownik gospodarstwa. W okresie od 10.04.1945 r. do 20.09.1945 r. odbył czynną służbę wojskową.

Od 1945 r. do 1947 r. pracował w majątkach Państwowych Nieruchomości Ziemskich jako administrator i księgowy. 01.11.1947 r. rozpoczął pracę w szkolnictwie rolniczym jako nauczyciel i kierownik gospodarstwa szkolnego w Szkole Przysposobienia Rolniczego w Przybrodzie w powiecie gnieźnieńskim.

Od października 1948 r. pracował jako nauczyciel i kierownik gospodarstwa w Publicznej Średniej Szkole Rolniczej w Wólce pow. Września, a z dniem 01.09.1950 r. podjął pracę na stanowisku nauczyciela w Państwowym Technikum Rolniczym w Bojanowie.

01.09.1955 r. został przeniesiony do Państwowego Technikum Ogrodniczego w Powierciu na stanowisko dyrektora szkoły. Funkcję tę pełnił do 31.01.1961 r., a potem pracował w szkole jako nauczyciel przedmiotów zawodowych. Jako dyrektor, a później nauczyciel dbał i inicjował wiele programów życia kulturalnego i sportowego młodzieży szkolnej. Jego młodsza córka Hanna, która była uczennicą w latach 1958-1963 r., zdobyła w biegu lekkoatletycznym na 100 m Pierwsze Kółko Olimpijskie.

W 1973 r. przeszedł na emeryturę i pracował dalej jako instruktor nauki jazdy samochodem w Lidze Obrony Kraju w Kole.

Dnia 26 lipca 1940 r. zawarł związek małżeński z Zofią Turkowską. Z tego małżeństwa urodziły się dwie córki Grażyna i Hanna. Eugeniusz Adamus zmarł dnia 07.02.1995 r. w wieku 83 lat. Pochowany został na cmentarzu Poznań Miłostowo.

Bibliografia: archiwum szkoły, relacje córki Hanki.

Czesław Kłaniecki

Urodził się 25.04.1915 r. we wsi Drażna w powiecie stupeckim jako jeden z ośmiorga dzieci Stanisławy i Kazimierza. Szkołę powszechną ukończył w rodzinnej miejscowości, a gimnazjum we Wrześni.

W 1934 r. rozpoczął naukę w Państwowej Szkole Ogrodniczej w Białej (obecnie Bielsko Biała), gdzie w 1938 r. zdał egzamin maturalny i uzyskał tytuł technika ogrodnika. Po ukończeniu szkoły został powołany do służby wojskowej, którą odbył w Szkole Podchorążych w Szczypiornie k/ Kalisza. We wrześniu 1939 r. w oddziałach Armii Poznań w stopniu podoficerskim brał udział w bitwie nad Bzurą oraz w obronie Warszawy. Po kapitulacji stolicy, zdemobilizowany, pieszo powrócił do rodzinnych stron.

W okresie okupacji pracował w charakterze ogrodnika w szkółkach drzew i krzewów w majątkach ziemskich w Rozalinie, Koszutach i Zakrzewku gm. Sompolno. Dnia 15.05.1945 r. powołany został do służby wojskowej. W stopniu podporucznika służbę wojskową pełnił do 13.02.1946 r. Za udział w walkach w obronie ojczyzny otrzymał w 1946 r. medal za Obronę Warszawy oraz w 1982 r. za udział w wojnie obronnej w 1939 r.

We wrześniu 1946 r. rozpoczął pracę w Państwowym Liceum Ogrodniczym w Powierciu na stanowisku nauczyciela sadownictwa i szkółkarstwa. Od 1955 r. pełnił funkcję asystenta w gospodarstwie szkolnym, a następnie kierownika działu sadowniczo-szkółkarskiego. W ramach Naczelnej Organizacji Technicznej Inżynierów i Techników Rolnictwa, na podstawie złożonego sprawozdania z dotychczasowej pracy zawodowej i uzyskiwanych w niej wyników, Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie dnia 06.07. 1951r. nadała mu tytuł inżyniera ogrodnictwa.

Dnia 01.09.1958 r. objął funkcję zastępcy dyrektora szkoły do spraw pedagogicznych. Od 01.09.1961 r. powierzono mu pełnienie obowiązków dyrektora, a od 01.12.1962 r. został mianowany dyrektorem szkoły. Był to bardzo trudny okres w funkcjonowaniu szkoły ze względu na trudności lokalowe powstałe po pożarze baraku szkolnego. W czasie jego kadencji w 1961 r. został wybudowany nowy budynek szkolny, 4-rodzinny dom dla nauczycieli, pracownie mechanizacji, studnia głębinowa, kotłownia i inspekty o powierzchni 1800 m² w gospodarstwie szkolnym. Przeprowadzone zostały prace melioracyjne w sadach i szkółce na łącznej powierzchni 30 ha. Wykonane zostało ogrodzenie obiektu o długości 4000 mb. Wybudowano deszczownię i rozpoczęta została budowa auli przy budynku szkoły.

Opracował skrypt dla 3 i 4-letniego Zaocznego Technikum Ogrodniczego do szkółkarstwa i sadownictwa, który został wydany w 1978 r. przez Centralny Ośrodek Doskonalenia Kadr i Upowszechniania Postępu w Rolnictwie.

Dnia 01.09.1975 r. przeszedł na emeryturę. Po przejściu na emeryturę pracował nadal w niepełnym wymiarze godzin przez kolejne 9 lat. Łącznie przepracował w szkole 39 lat. Jako emeryt udzielał się społecznie w Spółdzielni Ogrodniczo-Pszczelarskiej w Koninie oraz w Polskim Związku Pszczelarskim w Kole.

Dnia 11.02.1947 r. zawarł związek małżeński z Elżbietą Zywert. Z tego małżeństwa urodziło się sześćoro dzieci. W 2007 r. małżonkowie Elżbieta i Czesław Kłanieccy otrzymali z okazji 60-lecia zawarcia związku małżeńskiego medal „Za długotrwałe Pożycie Małżeńskie” nadany przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej. Zmarł 04.07.2012 r. w wieku 97 lat. Pochowany został na cmentarzu przy ulicy Poniatowskiego w Kole. Za zasługi dla rozwoju oświaty rolniczej i rolnictwa otrzymał między innymi: Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty i Srebrny Krzyż Zasługi, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Medal 40-lecia Polski Ludowej, Nagrodę Ministra Oświaty i Wychowania, Odznakę Honorową za Zasługi w Rozwoju Województwa Poznańskiego i Konińskiego. *Bibliografia: akta szkoły, wywiad z członkami rodziny*

Waldemar Karkosik

Urodził się 31.07.1931 r. w Redczu Wielkim k/ Włocławka. W okresie okupacji niemieckiej był wysiedlony wraz z rodziną. Od 01.09.1947 r. uczęszczał do Liceum Ogrodniczego w Powierciu, które ukończył 23.06.1951 r. uzyskując tytuł technika ogrodnika. Jako jedyny z ówczesnych absolwentów szkoły został skierowany na wyższe studia do Charkowa na Ukrainie. Po ukończeniu pierwszego roku, ze względu na stan zdrowia, dalszych studiów nie kontynuował. Tytuł inżyniera rolnictwa uzyskał w 1966 r. w Wyższej Szkole Rolniczej w Poznaniu, a w 1981 r. uzyskał tytuł magistra inżyniera rolnictwa w Akademii Rolniczo-Technicznej w Olsztynie.

01.09.1952 r. rozpoczął pracę w macierzystej szkole na stanowisku wychowawcy, a następnie kierownika internatu. Od 1957 r. był również nauczycielem chemii. W 1962 r. powierzone mu zostało stanowisko kierownika Korespondencyjnego Kształcenia. W 1972 r. powołany został na stanowisko zastępcy dyrektora szkoły, a w 1977 r. powierzono mu pełnienie obowiązków dyrektora szkoły. Z dniem 01.08.1981 r. został dyrektorem szkoły. Był cenionym nauczycielem i wychowawcą. Uczył solidnej pracy i szacunku dla ludzkiego wysiłku. Wpajał zasadę czystych rąk, trzeźwych głów i otwartych serc. Dnia 14.08.1955 r. zawarł związek małżeński z Ireną Prusińską, również nauczycielką szkoły. Zmarł 04.11.1983 r.

Odznaczony został: Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Odznaką Zasłużony Pracownik Rolnictwa, Nagrodą Drugiego Stopnia Ministra Oświaty i Wychowania, Odznaką Honorową za Zasługi w Rozwoju Województwa Poznańskiego, Odznaką Honorową za Zasługi dla Województwa Konińskiego i wieloma Dyplomami Uznania

Bibliografia: akta archiwalne szkoły, wywiad z rodziną

Pikowanie roślin.

Prace pielęgnacyjne.

Sadzenie kapusty.

OGRODNICTWO CZY...

Dawna szkoła ogrodnicza kształci dziś w większości w zawodach: technik mechanizacji rolnictwa oraz mechanik-operator pojazdów i maszyn rolniczych.

Zasadnicza Szkoła Mechanizacji Rolnictwa 1987 -1997, 2007 -

Dynamicznie rozwijająca się w rolnictwie mechanizacja nasunęła myśl utworzenia nowego typu szkoły. Ówczesny dyrektor mgr inż. Janusz Stachowiak, po zasięgnięciu opinii Rady Pedagogicznej, wystąpił z wnioskiem o utworzenie nowego typu szkoły. Z dniem 1 września 1987 roku uruchomiono Zasadniczą Szkołę Mechanizacji Rolnictwa – zawód rolnik-mechanizator. Autor niniejszej pracy, wówczas kierownik szkolenia praktycznego, organizował bazę dydaktyczną dla nowej szkoły. Obawy o jej brak okazały się bezpodstawne. Młodzież na zajęcia praktyczne skierowana została do Warsztatów Zespołu Szkół Zawodowych w Kole, gdzie realizowano zajęcia na działach obróbki ręcznej, obróbki mechanicznej, kuźni i spawalni. Naukę obróbki drewna prowadzono w największej wówczas stolarni - w Przedsiębiorstwie Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej w Kole. Tam też, w miarę potrzeb, korzystano z warsztatu naprawy pojazdów i stacji diagnostycznej. W kolejnych latach zorganizowano własne warsztaty. O słuszności urucho-

MECHANIZACJA

mienia tego kierunku może świadczyć fakt, że już w czwartym roku trzeba było uruchomić dwie klasy pierwsze. W czerwcu 1997 roku ostatni absolwenci opuścili szkołę, a rolnicy mechanizatorzy kształcili się w uruchomionym liceum zawodowym.

Liceum Zawodowe Mechanizacji Rolnictwa 1994 – 2004

Z dniem 01.09.1994 rozpoczęło działalność Liceum Zawodowe Mechanizacji Rolnictwa o czteroletnim cyklu nauczania, kształtujące w zawodzie rolnik-mechanizator i umożliwiające, po zdaniu egzaminu dojrzałości, kontynuowanie nauki na studiach. Równocześnie dokonano naboru do klasy pierwszej zasadniczej szkoły zawodowej. Uruchomienie tego liceum było możliwe dzięki bazie stworzonej dla potrzeb szkoły zasadniczej. Reforma systemu oświaty z 1999 roku, wprowadzając gimnazja, zlikwidowała licea zawodowe.

Technikum Mechanizacji Rolnictwa 2003 –

Z dniem pierwszym września 2003 roku, po dokonaniu naboru do Technikum Mechanizacji, szkoła rozpoczęła kształcenie w zawodzie technik

Żniwa w latach pięćdziesiątych.

Pierwszy Ursus C-325.

Kurs operatora wózków widłowych.

mechanizacji rolnictwa. Pomimo niżu demograficznego corocznie dokonywany jest nabór na ten kierunek. W 2007 roku wznowiono również nabór do zasadniczej szkoły zawodowej w zawodzie: mechanik-operator pojazdów i maszyn rolniczych (dawny rolnik-mechanizator).

Kształcenie w zakresie mechanizacji rolnictwa to duże wyzwanie dla szkoły ze względu na bazę dydaktyczną, która musi być przez cały czas wzbogacana. Nauczanie w zawodzie mechanizacji rolnictwa wymaga bowiem dostępu do nowoczesnego sprzętu, co jest w warunkach szkoły wręcz niemożliwe ze względów finansowych. Dlatego dyrekcja szkoły wraz z nauczycielami mechanizacji dokłada wszelkich starań, aby zapewnić młodzieży dostęp do najnowszych maszyn. Udaję się to między innymi dzięki Programowi Albatros, w którym szkołę uczestniczy od 2011 roku.

Program Albatros pomaga wyposażyć szkoły w nowoczesne ciągniki i maszyny, wypożyczając bezpłatnie sprzęt na okresy od kilku tygodni do kilku miesięcy. W tym czasie uczniowie mogą z niego korzystać na zajęciach praktycznych. Już 1 września 2011 roku do szkoły trafiła ładowarka i nowy ciągnik do celów dydaktycznych. Zaczęła się sukcesywna wymiana sprzętu. Przez trzy lata do szkoły trafiło 15 ciągników, pług obracalny, ładowarka, rozsiewacze. Zanim szkoła zakupiła nowy kombajn zbożowy, przez dwa lata uczniowie ćwiczyli naukę jazdy na nowych modelach dostarczanych przez partnerów z Programu. Ale Albatros zapewnia nie tylko najnowszy sprzęt, na który szkoła nie może sobie pozwolić. Ogromną wartością wynikającą z projektu jest motywacja uczniów, którzy uczestnicząc w wycieczkach, pokazach i zajęciach polowych, mają możliwość pracować pod okiem specjalistów jako operatorzy i kierowcy. Nauczyciele szczególnie cenią sobie prowadzone przez fachowców szkolenia z zakresu nowości oraz eksploatacji ciągników i maszyn rolniczych.

Uczestnictwo w programie szkoła zawdzięcza częstym rozmowom kierownika praktycznej nauki zawodu z przedstawicielami firm zajmującymi się mechanizacją. Zaprowadziły one do firmy AGRO-RAMI – pomysłodawcy i operatora Programu „Profesjoniści wspierają szkoły kształcące profesjonalistów”, który po roku zmienił nazwę na ALBATROS. Stowarzyszenie Innowacyjnej Inżynierii Rolniczej „Albatros”, zostało wpisane do Krajowego Rejestru Sądowego w dniu 22.06.2015 r. przez Sąd Rejonowy w Poznaniu.

Szkoła w latach 2005 – 2015

W ciągu ostatnich dziesięciu lat zmieniło się wiele. Reforma administracyjna kraju wprowadzona 1 stycznia 1999 roku oznaczała dla szkoły zmianę organu prowadzącego na Starostę Powiatu. O wielu sprawach decydował rachunek ekonomiczny, a niedofinansowanie szkół i niż demograficzny nie wróżyły nic dobrego dla szkolnictwa zawodowego. Dla organów prowadzących korzystnym było bowiem zwiększanie oddziałów w liceach ogólnokształcących, a zmniejszanie w szkołach zawodowych. Szkoły kształcące w zawodach rolniczych stały się kosztowne w utrzymaniu, co potwierdza wypowiedź Pani Poseł RP Marzeny Wróbel dla TVR „są to placówki bardzo drogie w prowadzeniu, a jednocześnie dysponują wielkim majątkiem, bardzo atrakcyjnym w postaci ziemi”.

Dlatego szkoła zaczęła czynić starania, aby organem prowadzącym szkołę został Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi, co nastąpiło z dniem 1 stycznia 2008 roku. Jesteśmy jedną z 45 szkół rolniczych prowadzonych przez Resort. Zmiana organu prowadzącego szkołę była równoznaczną z zaprzestaniem kształcenia w zawodach nierolniczych. Dlatego już z dniem 1 września 2007 r. decyzją Starosty Kolskiego klasy Technikum Informatycznego zostały przekazane do Zespołu Szkół Technicznych w Kole. Na rok szkolny 2007/2008 dokonano za to nabór na dwa nowe kierunki: technik architektury krajobrazu i technik żywienia i gospodarstwa domowego oraz wznowiono nabór do szkoły zawodowej w zawodach ogrodnik i mechanik-operator pojazdów i maszyn rolniczych.

Nauczanie w sześciu rolniczych zawodach pozwoliło uzyskać na koniec roku kalendarzowego dotacje na zakup pomocy naukowych w wysokości 600 tys. zł. Kolejne lata upłynęły na remontach i modernizacji szkoły, a także na

nowych inwestycjach: przebudowie pokoi w internacie na dwuosobowe z łazienkami, zakupie kombajnu zbożowego czy budowie wiaty z możliwością dalszej rozbudowy na pracownię do zajęć z mechanizacji. Powiercie zmienia się wizualnie, ale przede wszystkim zmienia się pod względem potrzeb dydaktycznych. Ostatnie lata to utworzenie bazy praktycznej nauki dla zawodu technik żywienia i usług gastronomicznych, modernizacja pracowni ogrodnictwa dla potrzeb architektury krajobrazu i oczywiście systematyczne wzbogacanie bazy dla nauczania zawodów technik mechanizacji rolnictwa i mechanik-operator pojazdów i maszyn rolniczych. Dzięki temu szkoła spełniła wymagania stawiane ośrodkom egzaminacyjnym i uzyskała upoważnienia do przeprowadzania egzaminów potwierdzających kwalifikacje zawodowe dla wszystkich nauczanych zawodów.

Szkoła prowadzi szeroką współpracę z przedsiębiorstwami z branży rolniczej i pozarolniczej, z uczelniami wyższymi, zakładami doświadczalnymi, instytucjami, urzędami i stowarzyszeniami, których nie sposób tu wyliczyć. Efekty tej współpracy to pokazy sprzętu organizowane na terenie szkoły, manewry polowe, zajęcia prowadzone przez specjalistów branżowych we wszystkich zawodach, szkolenia dające dodatkowe uprawnienia i pozwalające zdobyć dodatkowe umiejętności, zajęcia wyjazdowe organizowane w zakładach specjalistycznych czy wreszcie praktyki zawodowe.

Byliśmy także organizatorami ogólnopolskich konferencji dla dyrektorów, pedagogów i nauczycieli przedmiotów zawodowych. Konferencja nauczycieli ogrodnictwa zorganizowana została przy współpracy z gospodarstwami prowadzonymi przez absolwentów.

Na każdą z tych konferencji przyszli architekci krajobrazu i działające w szkole koło florystyczne przygotowywali wystawy okolicznościowe. Należy tu podkreślić duże

Manewry polowe - 15 września 2011 r.

Wyjazdowe zajęcia z mechanizacji.

Dożynki w Pułtusku - 2014 r.

Piknik w Sokotowie Podlaskim 2011 r.

Bożonarodzeniowy występ artystyczny.

Laureaci konkursu „Jak zreformować gospodarstwo mojego ojca”.

zaangażowanie nauczycieli: Teresy Grzebieluchy, Krystyny Kryślak, Ewy Sobolewskiej i Anny Szymańskiej. Organizowanie wystaw wpisane jest na stałe w kalendarz szkoły, ich cel to podtrzymywanie tradycji, uwrażliwianie na piękno przyrody i wyrabianie umiejętności z zakresu dekoracji wnętrz.

W czasie konferencji i wizyt zaproszonych gości swoje umiejętności prezentowali również przyszli technicy żywienia i usług gastronomicznych – przygotowywali bufety kawowe, dekoracje stołów, pokazy carvingu, pokazy barmańskie i kelnerskie. Wszystko to pod kierunkiem nauczycieli technologii żywności Alicji Kłanieckiej i Moniki Masiery.

Kolejną okazją do zaprezentowania szkoły była Centralna Inauguracja Roku Szkolnego szkół rolniczych, która odbyła się 4 września 2013 roku w Powierciu. Pokazano „Powiercie dawniej i dziś” w wystawie fotografii przygotowanej przez nauczyciela historii Krystynę Kryślak, nowe trendy w architekturze krajobrazu (Ewa Sobolewska), wiejski ogródek przydomowy (Teresa Grzebielucha i Ewa Sobolewska) i oczywiście wiejski stół i bufet kawowy (Alicja Kłaniecka i Monika Masiera). Mechanizatorzy (Piotr Bojanowski, Zbigniew Filipiak, Mariusz Szymański, Jerzy Wiśniewski) przy pomocy firm współpracujących zaprezentowali najnowszą mechanizację rolnictwa, w tym sprzęt którym dysponuje szkoła.

DYDAKTYCZNA FUNKCJA SZKOŁY

„W działalności szkoły najważniejsza jest funkcja dydaktyczna. Jej realizacja w dużej mierze zależy od kadry pedagogicznej.”³⁹ Kadra pedagogiczna naszej szkoły systematycznie doskonali swoje umiejętności, co jest szczególnie istotne dla nauczycieli przedmiotów zawodowych. Nowe technologie w produkcji rolniczej, nowe rozwiązania konstrukcyjne w mechanizacji, itp. to ciągłe

Technicy architektury krajobrazu ćwiczą obsługę niwelatora.

Ostatnie przygotowania do podania pieczonych prosiat.

Martyna Stemplewska - dziewczyna Wieści Rolniczych 2014.

wyzwania dla nauczycieli, dlatego wszyscy regularnie biorą udział w szkoleniach, seminariach, konferencjach i warsztatach organizowanych na terenie całego kraju i poza granicami. Ułatwia to ciągłe dostosowywanie się do zmieniających się podstaw programowych, ale przede wszystkim owocuje osiągnięciami uczniów i ich dobrym przygotowaniem do pracy zawodowej. Dowodem tego są wysokie lokaty w konkursach i olimpiadach. W konkursie „Jak zreformować gospodarstwo mojego ojca?”, który jest corocznie organizowany przez Fundację im. Roberta Schumana oraz Szkołę Główną Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, zwyciężył między innymi nasz absolwent Paweł Biliński, wtedy uczeń technikum agrobiznesu. Praca konkursowa polegała na opracowaniu projektu, który dziś, po wprowadzeniu w życie, jest dochodowym rodzinnym biznesem. W tym prestiżowym konkursie nasi uczniowie zdobyli 8 indeksów. Wszystkie prace napisane zostały pod okiem nauczyciela przedmiotów ekonomicznych Marianny Milewskiej. Na ten sukces złożyli się jednak wszyscy nauczyciele, bo szkolnictwo zawodowe to bardzo złożony proces. Nie wolno także pominąć zasług nauczycieli przedmiotów ogólnokształcących, bo coroczne stypendia Prezesa Rady Ministrów potwierdzają fakt osiągnięcia przez najlepszych uczniów wysokiej średniej z wszystkich przedmiotów nauczania.

Ważnym elementem w życiu młodego człowieka, jest rozwijanie jego zainteresowań, dlatego w szkole prowadzone są dodatkowe zajęcia i koła przedmiotowe. Ułatwiają one przygotowanie uczniów do konkursów i egzaminów. W tą pracę angażują się wszyscy nauczyciele.

Szkoła aktywnie uczestniczyła w działaniach podejmowanych przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi w zakresie promowania Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich 2007 – 2013, poprzez udział w szkoleniach, konkursach np. konkurs na najlepszy esej i plakat promujący

PROW, konkurs fotograficzny.

W 2011 roku Szkoła przystąpiła do projektu CEKIN – Wzmocnienie kompetencji kluczowych w zakresie inicjatywności i przedsiębiorczości wśród uczniów szkół rolniczych w Polsce, współfinansowanego ze środków Unii Europejskiej w ramach Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki, Priorytet III: Wysoka jakość systemu oświaty, Działanie 3.3: Poprawa jakości kształcenia. Liderem projektu było Krajowe Centrum Edukacji Rolniczej w Brwinowie. Realizacją programu zajmowali się kolejno nauczyciele: Marianna Milewska, Anna Szymańska i Mariusz Szymański.

Drugim ważnym projektem realizowanym w naszej szkole był „Praktyczny program z zakresu OZE - innowacja dla szkół ponadgimnazjalnych” współfinansowany ze środków Unii Europejskiej w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego. Celem głównym programu było opracowanie i wdrożenie praktycznego programu nauczania z zakresu odnawialnych źródeł energii w szkołach kształcących w zawodach o profilu rolniczym. Zajęcia w ramach tego programu prowadzili nauczyciele: Zbigniew Filipiak i Jerzy Wiśniewski.

ŻYCIE KULTURALNE

Rola szkoły to nie tylko dydaktyka, ale również wychowanie, uczenie historii i organizowanie życia kulturalnego. W zakresie wychowania to szereg działań wpisanych w kalendarz szkoły, jak spotkania z psychologami, policją, a zwłaszcza praca wszystkich nauczycieli i wychowawców klas koordynowana od lat przez pedagoga szkolnego Urszulę Guzowską.

Wszystkie wydarzenia i uroczystości szkolne uświetniane są przez występy artystów szkolnych przygotowywane pod kierunkiem kiedyś Marii Felcyn, Magdaleny Łochowskiej, a obecnie Krystyny Kryślak i Joanny Suliburskiej. Również Samorząd Uczniowski, którego opiekunem była

Zajęcia w ramach realizacji programu OZE.

Nasi artyści po występie w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

Studniówka 2015 r.

Krystyna Kryślak, a obecnie jest Monika Majchrzak-Falborska, aktywnie włącza się w życie szkoły organizując otrzęsiny, dzień kobiet, dzień wiosny czy wspierając akcje charytatywne.

Oczywiście nie może zabraknąć także corocznej Studniówki. Te wspaniałe zabawy pełne szyku i elegancji wzbogacane są także programem artystycznym w wykonaniu maturzystów.

Promujemy dobrą żywność i organizujemy tydzień chleba na zakwasie. Bierzymy udział w imprezach centralnych jak Dożynki, Spotkanie przy stole „łączy nas Chleb” itp. Nasi szkolni artyści Karina Paluszewska, Martyna Stemplewska i Patryk Wiśniewski śpiewali na uroczystościach organizowanych przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi. W ramach Programu Albatros odbył się Przegląd Artystyczny w Sielinku k\ Poznania. Swoim głosem bawili zebranych: Patryk Wiśniewski i Martyna Stemplewska. Architekci krajobrazu wyróżnieni zostali za kompozycje kwiatową. Przegląd ten połączony był z wyborem Dziewczyny z kalendarza, zorganizowanym przez Wydawnictwo Wieści Rolniczych, a wybrana została nasza uczennica Martyna Stemplewska. Nagrodą była sesja zdjęciowa do kalendarza 2014 i tygodniowa wycieczka do Paryża dla dwóch osób.

Uczniowie biorący udział w życiu kulturalnym oraz osiągający dobre wyniki w nauce, konkursach i sporcie są zawsze nagradzani. Nagrody finansowane są przez Radę Rodziców i sponsorów. Jednym ze sponsorów jest Spółdzielnia Uczniowska, której opiekunem od ponad 26 lat jest nauczyciel przedmiotów zawodowych Ewa Sobolewska. Spółdzielnia oprócz nagród finansuje mikołajki, dopłaca do wycieczek, wspiera akcje charytatywne i w miarę możliwości zakupuje pomoce dydaktyczne. Z okazji 70-lecia Szkoły ufundowała nowy Sztandar.

Sport w życiu szkoły

Sport od zawsze był nieodłączną częścią życia szkoły. We wspomnieniach absolwentów z okazji zjazdów znalazły się rekordy olimpijczyka z Meksyku Jerzego Maluśkiego i zapis o ciężkiej codziennej pracy treningowej, która zaprowadziła go na stadiony świata. Minione 10 lat to również szereg sukcesów naszych uczniów. Sukcesy te zostały wypracowane treningami pod okiem nauczycieli wychowania fizycznego Wiolety Załęskiej i Zbigniewa Frontczaka. Przypominamy te najważniejsze.

W roku szkolnym 2005/2006 Mistrzostwo Powiatu zdobyli Patrycja Zawisna w skoku w dal (4,38), Anna Chwiątkowska w biegu przez płotki, Krzysztof Gnatowski w biegu na 400 m i Damian Andrzejewski w biegu na 800m. Na zawodach rejonowych Krzysztof Gnatowski zajął I miejsce w biegu na 400m, Anna Chwiątkowska II miejsce w biegu przez płotki. W Licealiadzie województwa wielkopolskiego ta uczennica zajęła IX miejsce. Wicemistrzostwo powiatu zdobyli: Patrycja Zawisna w biegu na 100m, Mirosław Wolski w biegu na 100 m i 200 m. Również drużyna chłopców wywalczyła Mistrzostwo Powiatu w Sztafetowych Biegach Przetajowych, a drużyna piłki nożnej zdobyła tytuł Mistrzów Powiatu.

Mistrzyniami powiatu w roku 2006/2007 były Patrycja Zawisna w biegu na 100 m i w skoku w dal oraz Ewa Borowska w biegu na 400 m. Ewa Borowska była także mistrzem powiatu, a Jakub Ignaczak wicemistrzem powiatu w Indywidualnych Biegach Przetajowych. Wicemistrzostwo powiatu wywalczyły również drużyny dziewcząt i chłopców w piłce halowej.

W roku 2007/2008 Piotr Komodziński był mistrzem powiatu w rzucie dyskiem, a Ewa Borowska w biegu na 400 m Łukasz Andrzejewski w biegu na 1500 m i Damian Ziółkowski w biegu na 110 ppt byli wicemistrzami powiatu. Drużyna w składzie: Jakub Ignaczak, Piotr Nowicki, Piotr Bamberski, Adrian Janczak, Adam Karlikowski, Damian Jasnowski,

Po meczu nauczyciele - uczniowie.

Kamil Urbaniak, Jakub Kaźmierski, Łukasz Andrzejewski i Adrian Gołębiewski została wicemistrzem powiatu w Sztafetowych Biegach Przełajowych.

Rok 2008/2009 przyniósł kolejne sukcesy - złotymi medalistami na zawodach szczebla powiatowego byli Anna Karpińska w biegu na 1500 m (5:58,47), Marcin Jędrzejczak w biegu na 400 m (1:00,27) i Adrian Janczak w rzucie oszczepem. Natomiast Dorota Budzińska w biegu na 200m, Karolina Zielińska w rzucie dyskiem, Damian Ziółkowski w biegu na 110 m ppł byli srebrnymi medalistami. Anna Karpińska w tym roku zdobyła mistrzostwo powiatu w Indywidualnych Biegach Przełajowych, a Rafał Kamiński wicemistrzostwo.

W kolejnym roku szkolnym 2009/2010 mistrzostwo powiatu zdobyli Dominika Kubiak w biegu na 100 i 200 m, Klaudia Niespodzińska w biegu na 400 m, Wiktoria Mazurkiewicz w biegu na 800m, Adrian Górnik w pchnięciu kulą (12,57) oraz Adrian Janczak w rzucie oszczepem (37,40), a wicemistrzostwo Krzysztof Budziński w biegu na 800m i Rafał Kamiński w biegu na 1500 m. Drużyna siatkarek i koszykarek to brązowe medalistki mistrzostw powiatu. Rafał Kamiński był mistrzem powiatu w Indywidualnych Biegach Przełajowych.

W 2010/2011 drużyna piłki nożnej zdobyła wicemistrzostwo powiatu. Sylwia Powietrzyńska i Rafał Kamiński byli mistrzami powiatu w Indywidualnych Biegach Przełajowych. Siatkarki były brązowymi medalistkami Mistrzostw Powiatu. Drużyna chłopców wywalczyła wicemistrzostwo powiatu w biegach sztafetowych.

Mistrzami powiatu w roku szkolnym 2011/2012 zostali Dominika Chwiałkowska w biegu na 200 m, Marlena Henke w pchnięciu kula, Michał Śmigiełski w biegu na 200m, Patryk Wiśniewski w biegu na 800m, Dariusz Małachowski w biegu na 1500 m, Łukasz Zduńczyk w pchnięciu kulą i Dawid Torzewski w biegu na 110m ppł. Wicemistrzostwo zdobyli: Katarzyna Radys w biegu na 100 m, Milena Kwiatkowska w biegu na 200m, Aleksandra Durys w skoku w dal, Wojciech Bamberski w biegu na 100 m, Przemysław Ruciński w biegu na 200m, Łukasz Sędziak w biegu na 400m, Emil Szepietowski w biegu na 800 m oraz

Mistrzowie szkoły.

Dzień sportu.

Stanisław Barański w rzucie oszczepem. Zostaliśmy także wicemistrzami w Drużynowych Mistrzostwach Powiatu w Tenisie Stołowym, a w zawodach rejonowych VII miejsce. Piłkarze nożni zdobyli wicemistrzostwo powiatu.

W roku 2012/2013 drużyna tenisistek w składzie Katarzyna Misiak, Marlena Henke, Aldona Stasiak, Martyna Stemplewska zajęła II miejsce w powiecie. Martyna Stemplewska, Marta Grzelak, Eliza Bednarz, Ewa Radomska, Karolina Fąkowska, Natalia Gerlicka zdobyły także III miejsce w Mistrzostwach Powiatu w Piłce Siatkowej.

Sukcesy w 2013/2014 odnieśli: Karolina Fąkowska w biegu na 200m i w pchnięciu kulą, Kamil Szafrąński w biegu na 200m, Łukasz Zduńczyk w pchnięciu kulą, Damian Tylkowski w biegu na 1500m (mistrzowie powiatu). Wicemistrzami byli Ewelina Olczyk w biegu na 200m, Marlena Henke w pchnięciu kulą, Radosław Skwarek w biegu na 200m oraz Adrian Kowalewski w biegu na 400m i w rzucie oszczepem. Łukasz Zduńczyk na zawodach rejonowych zajął II miejsce z wynikiem 13,79. Drużyna w składzie Marlena Henke, Martyna Stemplewska, Katarzyna Misiak i Ewa Radomska zajęły III miejsce w Mistrzostwach Powiatu w Tenisie Stołowym. Marlena Henke na Wojewódzkich Mistrzostwach LZS Młodzieży Szkolnej w Tenisie Stołowym zdobyła III miejsce.

W roku 2014/2015 drużyna dziewcząt w składzie: Klaudia Małachowska, Aleksandra Urbaniak, Natalia Gerlicka, Klaudia Florczak, Katarzyna Misiak, Agnieszka Kowalewska, Anna Sujecka wzięła udział w Mistrzostwach Powiatu w Piłce Halowej i wywalczyła I miejsce. Drużyna dziewcząt w składzie: Katarzyna Misiak, Klaudia Małachowska i Aleksandra Urbaniak zajęła III miejsce w Drużynowych Mistrzostwach Powiatu w Tenisie Stołowym. Katarzyna Misiak na Wojewódzkich Mistrzostwach LZS Młodzieży Szkolnej w Tenisie Stołowym zdobyła miejsce III. Dawid Olczyk został mistrzem powiatu w biegu na 400 m (1;06,38), a Karolina Fąkowska w pchnięciu kulą (10,85) na zawodach rejonowych LA w Koninie zajęła II miejsce 9,60 i zakwalifikowała się na zawody wojewódzkie do Poznania, na których zajęła IX miejsce (9,73).

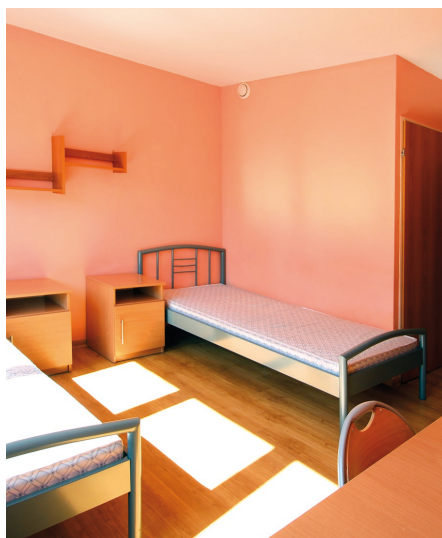
Opracowanie: Wioleta Załęska

Antoni Parecki II trener Reprezentacji Polski w piłce ręcznej kobiet rozdaje autografy.

Wzajemne przekazanie koszulek.

Dwuosobowy pokój z łazienką.

INTERNAT

Uczniowie naszej szkoły mają możliwość zamieszkania w internacie w dwuosobowych pokojach z łazienkami.

W ostatnim 10-leciu sukcesywnie wzrastała liczba mieszkańców internatu. Po roku 2010, kiedy wykonano gruntowny remont, liczba uczniów mieszkających na terenie szkoły wzrosła dwukrotnie i wynosi obecnie około 80 osób. Internat zyskał bowiem całkiem nowe wnętrze. Przerobiono pokoje na 2-3 osobowe z łazienkami, zmieniono ich wyposażenie, zakupiono nowe meble i łóżka.

Obecnie szkoła dysponuje 40 pokojami. Internat jest dla wielu uczniów drugim domem. Wychowankowie biorą czynny udział w różnych formach aktywności sportowej. Dużym zainteresowaniem cieszą się zajęcia sportowe, szczególnie mecze piłki nożnej. Organizowane są wyjazdy na basen w Kole czy lodowisko w Uniejowie. Internat to także miejsce ożywionej działalności kulturalno-rozrywkowej. Tradycją życia internackiego stały się imprezy, które odbywają się

co roku tj. Otrzęsiny, Dzień Kobiet, Dzień Chłopca, Andrzejki, Mikołajki czy Dzień Dziecka. Najdłuższą tradycją cieszy się organizowana od 1980 roku Wigilia, na którą zapraszani są goście, dyrekcja szkoły, ks. Proboszcz, wychowawcy klas. Często też goszczą na niej absolwenci. Na stałe w kalendarz imprez internackich wpisało się także coroczne pożegnanie absolwentów. Uroczystość prowadzą zawsze młodszy koledzy, a absolwenci wspominają wspólnie spędzone chwile.

Wigilia w internacie.

Życzenia składają dyrektor szkoły Marian Aleksieński i kierownik internetu Wiesława Trzmiel.

Po wyjazdowym meczu.

Maturzystki z wychowawcą Ryszardem Potrzebskim.

Zespół Szkół Centrum Kształcenia Rolniczego w Powierciu, czyli dawna Szkoła Ogrodnicza, to szkoła z bogatą historią. Jak wynika z zachowanych materiałów, jej początki i pierwsze lata nie należały do najłatwiejszych. Borykała się z szeregiem problemów, jednak pomimo wszystkich trudności dzisiejsza Jubilatka ciągle się rozwijała. Zawsze starano się o to, by kierunki kształcenia dostosowane były do potrzeb i oczekiwań środowiska oraz do potrzeb polskiego rolnictwa.

Zamiarem szkoły jest kultywowanie tej tradycji, dalsze rozpoznawanie i zaspokajanie potrzeb w zakresie oświaty rolniczej. Mamy nadzieję na następnym Zjeździe Absolwentów cieszyć się i chwalić kolejnymi sukcesami szkoły, naszych uczniów i absolwentów.

Z okazji 70-lecia Szkoły wszystkim absolwentom, nauczycielom i pracownikom oraz sympatykom życzymy miłych wspomnień i już dziś zapraszamy na kolejny jubileusz.

1. Józef Maciejewski - Szkoła Ogrodnicza w Powierciu w okresie Polski Ludowej 1975 – 1985 r.
2. tamże
3. Jan Bużyński urodził się 28.10.1918r. na Wileńszczyźnie w powiecie brasławskim. Ukończył 6-klasową szkołę powszechną i Szkołę Rolniczą w Opsie. Do Powiercia przybył w 1945 r. sprowadzony przez swojego nauczyciela Wilhelma Balińskiego. Po skończeniu szkoły był jej wieloletnim pracownikiem (nauczycielem zawodu). Zmarł w 1967 r., ale pozostały jego wspomnienia i notatki, dzięki którym można odtworzyć najdawniejszą historię Powiercia i trudne początki funkcjonowania szkoły.
4. Jan Bużyński - notatki historyczne – zbiory rodzinne
5. Jan Bużyński - notatnik - zbiory rodzinne
6. tamże
7. tamże
8. tamże
9. tamże
10. tamże
11. tamże
12. tamże
13. tamże
14. tamże
15. tamże
16. Józef Maciejewski - Szkoła Ogrodnicza w Powierciu w okresie Polski Ludowej 1975- 1985
17. tamże
18. tamże
19. Kronika Państwowego Technikum Ogrodniczego w Powierciu 1965r. - wycinek prasowy (bez opisu).
20. tamże
21. tamże
22. Kronika Państwowego Technikum Ogrodniczego w Powierciu - 1966r. - wycinek prasowy (bez opisu).
23. Kronika Państwowego Technikum Ogrodniczego w Powierciu - 1968/69 - wycinek prasowy bez opisu.
24. Mieczysław Skąpski - „Wylęgarnia Ogrodników” - Głos Wielkopolski z dnia 28.03.1971r
25. tamże
26. Kronika Technikum Ogrodniczego 1976/77 - wycinek prasowy (bez opisu).
27. Kronika Szkolna 1985/86
28. Kronika Szkolna 1985/86
29. tamże
30. tamże - wycinek prasowy z gazety „Przegląd Koniński” z 13.07.1986 r.
31. Władysław Szlachetka - „50-lecie powstania Szkoły Ogrodniczej w Powierciu” - „Ogrodnictwo” nr 1/96
32. Kronika szkolna - wycinek prasowy z tygodnika „Plon” nr 9/96.
33. Kronika szkolna 2009/2010
34. Kronika szkolna 2013/2014
35. Kronika szkolna 2009/2010
36. Kronika szkolna 2010/2011
37. Kronika szkolna 2012/2013
38. <http://www.seniorzy.zhp.wlkp.pl/>
39. M. Felcyn, M. Łochowska - 60 lat Szkoły Ogrodniczej w Powierciu – Powiercie 2005 r.

SPIS TREŚCI

Słowo wstępne	2
Rys historyczny	3
Kalendarium	8
Kroniki mówią	10
Są miejsca, do których się wraca	13
Wspomnienie pierwszych dyrektorów szkoły	16
Ogrodnictwo czy mechanizacja	22
Szkoła w latach 2005 - 2015	25
Sport w życiu szkoły	31
Internat	34
Nauczyciele i pracownicy administracyjno-obstugowi w latach 2006-2015	36
Absolwenci 2006-2015	38
Przypisy	51

Stopka

Wydawca

Zespół Szkół Centrum Kształcenia Rolniczego w Powierciu.
Koło Absolwentów Zespołu Szkół Ogrodniczych w Powierciu.

Autor

Piotr Sobolewski

Skład DTP

Adrian Rojewski

Druk

Drukarnia DAMP
Powiercie 129, 62-600 Koło
tel. 501 290 296, tel. 503 962 789
e-mail: biurodamp@wp.pl
www.drukarniadamp.pl

Opracowanie redakcyjne

Piotr Sobolewski

Korekta

Ewa Sobolewska

Fotografie

Piotr Sobolewski

Materiały zostały pozyskane z archiwum
ZSCKR w Powierciu

Data wydania

wrzesień 2015

Nakład

400 szt. egz.

**Zespół Szkół
Centrum Kształcenia Rolniczego
w Powierciu**

62-600 Koło, Powiercie 31
tel. 63 26 15 197, fax 63 26 15 216
e-mail: zsp_powiercie@o2.pl
www.powiercie.eu